

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Trg Ljudevita Posavskog 5
44000 Sisak

Poslovni broj: P-206/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, OIB 74610670107, u ime Republike Hrvatske po sutkinji Sandi Navara Sladović, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Kristijana Brnada, Stubalj 46A, Stubalj, OIB: 26669680586, kojeg zastupa punomoćnica Kseniji Somić Kaurić, odvjetnici iz Gline, Trg dr. F. Tuđmana 1, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, kojeg zastupa punomoćnik Hrvoje Matić, odvjetnik iz Zagreba, Maksimirska 81, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne javne rasprave održane i zaključene 20. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika stranaka, 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 9011502755, sklopljenog između tužitelja i tuženika 7. lipnja 2006., ovjerenog po javnom bilježniku Ivanu Čubeliću iz Siska 12. lipnja 2006.g. pod brojem OU-810/2026, sadržana u čl. 12.3. Ugovora o kreditu, u dijelu koji glasi:

„12.3. Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita...sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.“

II. Nalaže se tuženoj Privredna banka Zagreb d.d. isplatiti tužitelju Kristijanu Brnada iznos od 223,51 EUR sa zakonskom zateznom kamatom od 15. 6. 2006. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg

polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d. naknaditi tužitelju Kristijanu Brnadu trošak parničnog postupka u iznosu od 307,79 eur sa zateznom kamatom tekućom od donošenja presude pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Kristijan Brnad podnio je ovom sudu tužbu protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate.

2. U tužbi tužitelj navodi da je kao korisnik kredita i protivnik osiguranja s tuženikom kao kreditorom dana 07. lipnja 2006. godine zaključio Ugovor o kreditu broj: 9011502755 (dalje u tekstu: Ugovor), za kupnju vozila (toč. 2. namjena kredita), a kojim Ugovorom je tuženik stavio na raspolaganje tužitelju kredit iskazan kao iznos od 24.003,84 CHF-a, isplaćen u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Banke (tuženika) na dan korištenja kredita. Predmetni Ugovor solemniziran je kod javnog bilježnika Ivana Čubelića iz Siska, S. i A. Radića 34, pod poslovnim brojem: OU810/2006 dana 12. lipnja 2006. godine. Odredbom čl. 12.3. (Završne odredbe) Ugovora o kreditu tuženik je obvezao tužitelja „prije korištenja, ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita...“ sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila“ Tuženik, kao kreditor je pri tome propustio tužitelju kao tražitelju kredita, prethodno jasno i nedvosmisleno predložiti strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, zašto je baš određena naknada u visini od 1,50 % od iznosa odobrenog kredita, a što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom, posljedično nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, gore navedena, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštenih ugovornih odredaba kako ih definiraju odredbe Zakona o zaštiti potrošača, obzirom da se radi o odredbama unaprijed formuliranim u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane, a u kojem se položaju tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je banka, financijska institucija i profesionalno trgovačko društvo. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva na koji

način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem. Tužitelju su, suprotno načelu savjesnosti i poštenja nametnute prekomjerne i ekonomski potpuno neopravdane obveze, koje kao takve uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku - trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Nadalje, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktično mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga 14. lipnja 2006. godine za iznos od 360,06 CHF odnosno 1.684,08 HRK po tadašnjem srednjem tečaju za devize tuženika od 4,677232 što preračunato prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR od 7,53450 iz čl. 1. st. 2. Odluke o objavi uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (NN 85/2022) iznosi 223,51 EUR, s troškovima za obradu kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke. Povrh toga, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditnog iznosa, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle sa uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je isplatio drugi, manji iznos kredita. U svakom slučaju, djelatnosti gore navedene svakako predstavljaju osnovnu djelatnost gospodarskog subjekta, trgovca, ovdje kreditora.

3. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Tuženik prvenstveno prigovara naznačenoj vrijednost predmeta spora od 1.550,73 EUR kao suviše visoko naznačenoj u odnosu na stvarni predmet spora. Glavni (kondemnatorni) zahtjev tužbe odnosi se na povrat iznosa od ukupno 223,51 EUR, što predstavlja stvarni imovinski interes tužitelja. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže da sud – na temelju članka 40. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: „ZPP“) – odredi vrijednost predmeta spora u iznosu od 223,51 EUR. Tuženik nadalje ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade, tuženik ističe kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, je bespredmetno. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 u kojoj se, u

bitnome, ističe: - nacionalni poredak osigurava zaštitu potrošača uspostavljenu pravom EU, poštujući načelo ekvivalentnosti (implementirana rješenja nisu nepovoljnija od sličnih situacija u nacionalnim pravima) te načela djelotvornosti (implementirana rješenja ne onemogućuju ili ne otežavaju korištenje prava potrošača iz prava EU), - načelo djelotvornosti u obzir treba uzeti u obzir opća načela na kojima se temelji nacionalni pravosudni sustav, uključujući načelo pravne sigurnosti i dobrog odvijanja postupka, - isticanje prigovora zastare u odnosu na restitucijske zahtjeve nije samo po sebi protivno načelu djelotvornosti jer ne onemogućuju niti pretjerano ne otežava ostvarenje prava dodijeljenih pravom EU, - ne protivi se pravu EU da pružatelj usluga ima pravo dokazivati da je potrošač znao ili razumno mogao znati za postojanje okolnosti koje za posljedicu imaju ništetnost ugovorne i prije donošenja presude kojom se utvrđuje ništetnost. Gore citirana shvaćanja Europskog suda ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbe koja je predmet ovog spora prošlo 19 godina. Razdoblje od 19 godina znatno premašuje neki razuman period u kojemu je potrošač odnosno tužitelj mogao steći svijest tj. saznanje o ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu odnosno odredbi o ulaznoj naknadi. To tim više ima li se na umu kako je ulazna naknada plaćena neposredno po sklapanju ugovora o kreditu, a na što je tužitelj bio upozoren kroz umanjenju isplatu glavnice zbog djelomične kompenzacije za iznos ulazne naknade. Stoga, temeljem načela djelotvornosti na koje se poziva Europski sud, treba uzeti u obzir da objektivan rok od 5 godina od dana kada je izvršeno plaćanje sporne naknade predstavlja razuman period u kojemu je tužitelj mogao postati svjestan eventualnih ništetnosti te odredbe, a u skladu s općim načelima o institutu zastare, te je isto trebalo primijeniti u ovom postupku odnosno, utvrditi da je nastupila zastara tužiteljeva potraživanja. Stoga je potraživanje tužitelja u odnosu na isplatu u zastari. Tuženik ne spori da je dana 07. lipnja 2006. s tužiteljem sklopio ugovor o kreditu broj 9011502755 (dalje: „Ugovor“) te da je tužitelju naplaćena jednokratna naknada u iznosu naznačenom u tužbi. Međutim, tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,50% iznosa kredita stoga sporna odredba stavka 3. članka 12. ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03). Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 1,50% (ugovorna transparentnost). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni

opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Isti stav zauzima i sudska praksa. Nadalje, da se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope. Naime, Hrvatska narodna banka definira kamatnu stopu kao slijedi: „Efektivna kamatna stopa jedinstven je način prikazivanja kamatne stope s ciljem transparentnosti i lakše usporedbe uvjeta za odobravanje kredita/depozita kod svih kreditnih institucija i kreditnih unija. Osim nominalne kamatne stope u izračun se uključuju i naknade. Uz navedeno, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZP/03 i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. i) pojedinačno pregovaranje o ugovornim odredbama. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. ii) neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Uz navedeno, nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 24.003,84 CHF (u kunske protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,50%. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik opreza radi ističe kako bi eventualni navodi tužitelja da ugovorna

odredba o naknadi za obradu kredita treba sadržavati strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, a da je u suprotnom takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna bili neosnovani. Naime, takva obveza za kreditne institucije nije postojala u vrijeme sklapanja Ugovora, a ne postoji niti danas. Osim toga, i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Naime, u predmetu C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita. U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Slijedom navedenog, Sud EU je presudio da ugovorna odredba u ugovoru o kreditu u kojoj se utvrđuje iznos sporne naknade, metoda izračuna naknade i trenutak kada je istu potrebno platiti, ali koja i ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za tu naknadu – ne uzrokuje na štetu potrošača u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama strana proizišlima iz ugovora (toč. II. izreke, C-621/17). Opreza radi ukoliko bi se tužitelj pozivao na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita temeljem navoda kako u trenutku sklapanja ugovora korisnik kredita nije bio na jasan i nedvojben način upoznat sa strukturom navedenih troškova, odnosno od čega se isti sastoje, a da prema praksi Suda EU takve okolnosti ne znače ujedno da bi sporna odredba bila nepoštena, očito je kako bi takav zahtjev tužitelja bio neosnovan. Slijedom iznesenoga, nesporno je da ne postoji niti jedan opravdani razlog na temelju kojeg bi odredba stavka 3. članka 12. Ugovora bila ništetna, niti tužitelj ima pravo na isplatu predmetnog iznosa. Uz navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana navedenog u tužbi pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno.

4. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu broj 9011502755 od 7. lipnja 2006. (stranica 6-10 spisa), otplatnu tablicu (stranica 11-12 spisa), knjigovodstvenu karticu (stranica 13-23 spisa), te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja.

5. Tužitelj Kristijan Brnad iskazao je da je ugovor o kreditu koji je predmet ovoga spora sklopio, odnosno kredit podigao u svrhu kupnje automobila koji je služio isključivo za njegove privatne svrhe. On je automobil odabrao u auto salonu te je tamo rješavao i ugovor o kreditu, a u banci nije niti bio. Nije sudjelovao u sastavljanju sadržaja ugovora o kreditu već je na potpis dobio već sastavljen tekst navedenog ugovora. Ugovor o kreditu nije čitao prije potpisivanja te nije niti znao da je ugovorio obvezu plaćanja naknade koja je predmet ovoga spora, a u auto salonu gdje je kupio automobil mu o tome ništa nije rečeno. Ističe da je tek nakon što mu je porasla otplatna rata kredita, a nakon što je provjeravao sadržaj ugovora o kreditu shvatio da se obvezao i da je platio naknadu za obradu kredita. Ne zna koliko je iznosila naknada za obradu kredita. O obvezi plaćanja te naknade u auto salonu nije bilo govora pa niti u koju svrhu bi ista bila ugovorena. Nije bilo pregovora niti o jednoj odredbi ugovora o kreditu već je on samo isti došao potpisati. Ističe da je ugovor o kreditu dobio u auto salonu, isti je trebao ići potpisati kod javnog bilježnika te ga nitko niti tamo nije upoznao sa sadržajem ugovora o kreditu. Na pitanje da li je mogao izračunati koliko iznosi ta naknada ukoliko je određena u postupku od iznosa kredita, ističe da on nije ništa računao.

6. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

7. Uvidom u Ugovor o kreditu od 7. 6. 2006., broj ugovora 9011502755 (dalje: Ugovor o kreditu), koji je sklopljen između tužitelja kao korisnika kredita i protivnika osiguranja te tuženika, banke, utvrđeno je da se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 24.003,84 CHF po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan korištenja kredita (čl. 1. Ugovora o kreditu), zatim, da se kredit odobrava za kupnju vozila (čl. 2. Ugovora o kreditu), da je rok otplate 84 mjeseci od dana prijenosa kredita u otplatu te da se kredit u iznosu od 24.003,84 CHF i kamata iz čl. 4. Ugovora o kreditu otplaćuju u 84 jednakih mjesečnih anuiteta, plativo u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke važeće na dan plaćanja prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio ugovora (čl. 7. Ugovora o kreditu), zatim da je odredbom čl. 4. Ugovora o kreditu ugovoreno da se na kredit u otplati korisnik kredita obvezuje platiti banci kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno odluci banke o kreditiranju građana, a koja na dan sklapanja Ugovora iznosi 5,50 % godišnje, koja kamata se obračunava u CHF mjesečno, dekurzivnom proporcionalnom metodom, sadržana je u anuitetima i dospijeva na naplatu zajedno s njima te da je odredbom čl. 12.3. Ugovora o kreditu ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila

8. Dakle, iz Ugovora o kreditu je utvrđeno da je odredbom čl. 12.3. ugovorena obveza tužitelja da tuženiku prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plati naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% od iznosa kredita, zatim, prema navodima tuženika iz podneska od 31. 10. 2025., nije sporno da se radi o iznosu od 223,51 eur te da je isti naplaćen tužitelju 14. 6. 2006.

9. Nadalje, odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te sukladno odredbi st. 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

10. Prema odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

11. Odredbom čl. 86. st. 1. ZZP propisano je da se dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače u smislu koji je povoljniji za potrošača.

12. Prema odredbama čl. 87. st. 1. i st. 2. ZZP, nepoštena ugovorna odredba je ništava te ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

13. Nadalje, prema odredbi članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora, a prema članku 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

14. Pri tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 od 5. travnja 1993. iz presude suda Europske Unije u predmetima broj C-259/2019 i C-224/2019, proizlazi da nalažanje plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka što je u suprotnosti s zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

15. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je Ugovor o kreditu bio unaprijed pripremljen od strane tuženika, da tužitelju kreditor odnosno nitko od djelatnika banke nije objasnio spornu odredbu čl. 12.3. Ugovora o kreditu, dok tuženik tijekom ovog parničnog postupka ne tvrdi niti dokazuje koja je to stvarno pružena usluga ili nastali trošak tuženika podmiren naknadom ugovorenom odredbom čl. 12.3. Ugovora o kreditu ili da visina ugovorene naknade odgovara toj usluzi ili nastalom trošku, a tuženik, sukladno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, nije dokazao suprotno.

16. Dakle, kako iz iskaza tužitelja proizlazi da je odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu bila sastavni dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o toj odredbi između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na sadržaj iste, da tužitelj

nije bio upoznat na koju uslugu tuženika ili na koji trošak tuženika se ta naknada odnosi već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visinu te naknade, za zaključiti je da je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametanjem takve dodatne financijske obveze, došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka ugovora o kreditu koji je predmet ovog spora, na štetu ovdje tužitelja kao potrošača, te da je takva odredba nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. ZPP, a tuženik, koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužitelj u „slabijem“ položaju, i koji je sukladno odredbi čl. 81. st. 4. ZPP dužan dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, nije dokazao suprotno.

17. Stoga, mišljenje je ovog suda da je odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plati naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% od iznosa kredita, nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. i 2. ZPP, a stoga i ništetna temeljem odredaba čl. 87. st. 1. i 2. ZPP te čl. 102. st. 1. ZPP i čl. 322. u vezi s čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO), a na navedeni zaključak suda nije od utjecaja činjenica što iznos naknade ugovorene odredbom čl. 12.3. Ugovora o kreditu, iako nije ugovoren u nominalnom iznosu, sadrži jasne parametre temeljem kojih se utvrđuje visina iste (1,50 % od iznosa kredita).

18. Nadalje, odredbama čl. 323. st. 1. i 2. ZOO propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

19. Stoga je, sukladno odredbama čl. 1111. ZOO o stjecanju bez osnove, odlučeno kao u toč. II. izreke presude odnosno tužitelju je dosuđen utuženi iznos od 223,51 eur, visina kojeg novčanog iznosa između stranaka nije sporna, i to sa zateznom kamatom od 14. 6. 2006., sukladno zahtjevu tužitelja te temeljem odredbe čl. 1115. ZOO prema kojoj je nepošteni stjecatelj, kad vraća ono što je stečeno bez osnove, mora platiti i zatezne kamate od dana stjecanja, uzimajući u obzir da između stranaka nije sporan niti datum naplate naveden naknade.

20. Nadalje, niti prigovor zastare tuženika nije osnovan.

21. Naime, Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnih ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle u vrijeme donošenja ove presude tužbeni zahtjev tužiteljice nije zastario, jer zastarni rok, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, još nije ni počeo teći.

22. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP, odnosno stoga što je tužitelj u cijelosti uspio u sporu tuženik mu je dužan

naknaditi parnični trošak u cijelosti i to prema vrijednosti predmeta spora sukladno odredbi čl. 35. st. 1. ZPP, uzimajući u obzir samo vrijednost kondemnatornog tužbenog zahtjeva obzirom da deklaratorni zahtjev (na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe) istaknut uz tužbeni zahtjev na isplatu (stečenog bez osnove na temelju ništetnom utvrđene ugovorne odredbe) treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na isplatu te se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Vrijednost predmeta spora računa se u konkretnom slučaju samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu (isplatu) pa je stoga vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju označena novčanim zahtjevom od 223,51 eur (Revr- 475/2008 od 27. listopada 2008. i Rev-1264/2007 od 29. listopada 2008.).

23. Tužitelju je sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika priznat trošak za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 7. st.1.), za zastupanja na ročištima 5. 11. 2025. i 20. 4. 2026. u iznosu od 50,00 eur za svako (Tbr. 9. st.1.), za sastav podneska od 3. 10. 2025. u iznosu od 50,00 eur (Tbr. 8. st.1.), za zastupanje na ročištu za objavu u iznosu od 25,00 eur (Tbr. 9. st.3.), PDV u iznosu od 56,25 eur, te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eur i na presudu u iznosu od 13,27 eur, ukupno 307,79 eur.

24. Zbog svega navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

U Sisku, 28. svibnja 2026.

Sutkinja
Sanda Navara Sladović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u 3 primjerka u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta za objavu i uručenje presude.

Dostavna naredba:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30888-b4f2f**

Kontrolni broj: **0a7c6-aca9c-41720**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.